

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **J. M.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2009, č. j. KUOK 18774/2009, sp. zn. KÚOK/9685/2009/ODSH-SD/310, o přestupku, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 6. 2009, č. j. 58 Ca 11/2009 - 19,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 24. 2. 2009, č. j. KUOK 18774/2009, sp. zn. KÚOK/9685/2009/ODSH-SD/310. Tímto rozhodnutím stěžovatel zamítl jako opožděné odvolání podané žalobcem proti prvostupňovému rozhodnutí o přestupku.

Krajský soud dospěl v řízení o žalobě k závěru, že stěžovatel nesprávně posoudil běh desetidenní lhůty dle § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního

řádu, v platném znění (dále jen „nový správní řád“), v důsledku čehož dospěl i k nesprávnému závěru o opožděnosti odvolání. Žalobci bylo v dané věci prvostupňové rozhodnutí doručeno dle § 24 odst. 1 nového správního řádu, přesněji po deseti dnech ode dne, kdy byla doručovaná písemnost uložena, neboť adresát nebyl při pokusu o doručení zastižen, nastala fikce doručení. Desátý den ode dne uložení připadl na den 25. 12. 2008, což je státní svátek. Žalobce za použití § 40 odst. 1 písm. c) nového správního řádu dovodil, že k doručení došlo až první následující pracovní den, což bylo pondělí 29. 12. 2008, a od tohoto dne počítal patnáctidenní lhůtu pro podání odvolání. Takto stanovená lhůta skončila dne 13. 1. 2009, kdy žalobce odvolání podal k poštovní přepravě. Stěžovatel však jeho odvolání posoudil jako opožděné, neboť dle jeho názoru došlo k doručení prvostupňového rozhodnutí žalobci v souladu s § 24 odst. 1 nového správního řádu dne 25. 12. 2008, posledním dnem lhůty k podání odvolání byl tedy den 9. 1. 2009. Ve vyjádření k žalobě stěžovatel uvedl, že nový správní řád dle jeho názoru koncipuje počítání času a běhu lhůt odlišně nežli zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „starý správní řád“). Rozdíl spatřoval ve formulaci § 27 starého správního řádu a § 40 nového správního řádu. Ustanovení § 40 nového správního řádu neupravuje běh jakéhokoli časového úseku určeného novým správním řádem či správním orgánem, ale lze ho aplikovat pouze na lhůty, po jejichž uplynutí má být učiněn určitý úkon. O takovou lhůtu se v případě § 24 odst. 1 nového správního řádu nejedná, neboť zde jde o pouhé uplynutí doby, aniž by k tomu účastník musel učinit jakýkoliv úkon. Z tohoto důvodu stěžovatel neaplikoval v daném případě § 40 odst. 1 písm. c) nového správního řádu a dnem doručení mohl být i den státního svátku.

Krajský soud však přisvědčil žalobci, který s výše uvedeným názorem stěžovatele nesouhlasil. Odkázal na judikaturu Ústavního soudu, který dospěl ve svých nálezech ke stejnému závěru. Přestože se tento závěr týkal určení dne doručení dle ustanovení § 27 odst. 1 starého správního řádu, dle krajského soudu je plně použitelný i v podmínkách nového správního řádu. Běh lhůt je v novém správním řádu upraven v ustanovení § 40, jehož úvodní větě: *„Pokud je provedení určitého úkonu v řízení vázáno na lhůtu“* se obsahově neliší od § 27 odst. 1 starého správního řádu, dle něhož: *„Je-li to třeba, stanoví správní orgán k provedení úkonu v řízení přiměřenou lhůtu ...“*. Mezi citovanými ustanoveními tedy není zásadního rozdílu, proto by měla být konstantní judikatura respektována a v souladu s ní lze uzavřít, že § 40 odst. 1 nového správního řádu upravuje obecná pravidla pro počítání lhůt, včetně lhůty stanovené § 24 odst. 1 nového správního řádu. Připadl-li den doručení na státní svátek 25. 12. 2008, byl posledním dnem této lhůty nejbližší příští pracovní den, což bylo pondělí 29. 12. 2008. Posledním dnem patnáctidenní odvolací lhůty byl den 13. 1. 2009, kdy žalobce odvolání podal k poštovní přepravě. Z hlediska běhu odvolací lhůty je toto odvolání nutno posoudit jako včasné, rozhodnutí stěžovatele s opačným výrokem bylo proto zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Stěžovatel proti zrušovacímu rozsudku krajského soudu podal kasační stížnost, ve které označil za důvody skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Dle jeho názoru se krajský soud nevypořádal se zcela zásadním problémem spočívajícím v přípustnosti využití ustanovení § 40 nového správního řádu pro počítání lhůty stanovené § 24 odst. 1 nového správního řádu. Ustanovení § 40 nového správního řádu lze dle názoru stěžovatele použít pouze v případě, kdy má být úkon v řízení proveden v určité lhůtě. Krajský soud tuto otázku zcela pominul a jeho závěr je nepřezkoumatelný pro absenci právního závěru. Tento nedostatek nebylo možno zhojit odkazem na judikaturu. Stěžovatel dále nesouhlasí s tvrzením, že mezi ustanovením § 27 odst. 1 starého správního řádu a § 40 odst. 1 nového správního řádu není zásadní rozdíl. Tento rozdíl spočívá právě v podmínce vyslovené v § 40 nového správního řádu, že na lhůtu je vázán určitý úkon v řízení. Z tohoto důvodu nelze dříve publikované judikáty na novou právní úpravu použít.

Dle stěžovatele nový správní řád na rozdíl od předchozí právní úpravy jednoznačně vyžaduje, aby adresát byl v oznámení o uložení zásilky dle § 23 odst. 4 nového správního řádu písemně poučen o právních důsledcích, které mohou dle § 24 odst. 1 nového správního řádu nastat. Žalobce byl výslovně poučen o tom, že nevyzvedne-li si zásilku ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty. Na rozdíl od předchozí právní úpravy byla tato lhůta prodloužena z třídní na desetidenní. Žalobce byl též nově poučen o možnosti požádat odesílatele o prominutí zmeškání úkonu. Zákonodárce v novém správním řádu zvýšil ochranu práv účastníků řízení, a tedy není nutno za tímto účelem extenzivně vykládat § 40 nového správního řádu. Stěžovatel zpochybňuje závěr krajského soudu, že vyzvednutí uložené písemnosti je úkonem v řízení vázaným na lhůtu, neboť desetidenní lhůta není lhůtou k vyzvednutí. Lhůtu k vyzvednutí uložené písemnosti stanoví § 23 odst. 4 nového správního řádu, a to v délce 15 dnů.

Na základě uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti označil výklad nového správního řádu provedený stěžovatelem za formalistický a restriktivní. Poukázal na pojem „úkon“, který nemusí být naplněn pouze aktivním jednáním, ale také zdržením se určité činnosti, pokud vyvolá určitý, právem předvídaný, účinek. V případě § 24 odst. 1 nového správního řádu se jedná o účinek doručení zásilky, aniž by došlo k jejímu fyzickému převzetí. Stěžovatel by dle názoru žalobce měl dodržovat základní zásady činnosti správních orgánů a šetřit práva nabytá v dobré víře a oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správních orgánů týká. Jestliže je možno připustit, že určité ustanovení nového správního řádu umožňuje dvojí výklad, pak by měl být použit ten, který je pro účastníka řízení výhodnější.

Kasační stížnost je dle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná, podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tj. nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku krajského soudu. Nejvyšší správní soud napadený rozsudek přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem kasační stížnosti a zde uplatněnými důvody, přičemž neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Po takto provedeném řízení dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

V první řadě byl Nejvyšší správní soud povinen posoudit důvodnost námitky poukazující na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Vadu nepřezkoumatelnosti zjišťuje v každém řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud z úřední povinnosti, neboť se jedná o zcela zásadní vadu rozhodnutí, která ze své podstaty vylučuje provedení meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí, či jeho nepřezkoumatelné části. Dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. může být rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost. V případě nepřezkoumatelného rozhodnutí pro nedostatek důvodů nejsou pochybnosti o tom, jak krajský soud rozhodl, není však zřejmé, na základě jakých důvodů ke svému závěru dospěl, z jakého skutkového a právního stavu při rozhodnutí vycházel. Nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost způsobují obecně vady srozumitelnosti výroku rozhodnutí, tj. z výroku nelze bez pochybností určit jeho přesný obsah či rozsah. Nejvyšší správní soud se otázkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí zabýval opakovaně ve své judikatuře, lze odkázat například na rozsudek ze dne 19. 5. 2009, č. j. 1 Azs 20/2009 - 68, či rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44 (tato a veškerá zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Dle stěžovatele je rozsudek krajského soudu „*nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost spočívající v absenci právního závěru*“. Z obsahu tohoto tvrzení vyplývá, že stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a z této vady dovozuje nesrozumitelnost odůvodnění. Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že v posuzované věci je stěžejní, zda se v případě běhu desetidenní lhůty stanovené pro fikci doručení v § 24 odst. 1 nového správního řádu aplikuje § 40 odst. 1 písm. c) nového správního řádu. K tomu vyslovil názor, že je nutno pravidla běhu lhůt stanovená v § 40 odst. 1 nového správního řádu použít i na lhůtu stanovenou v § 24 odst. 1 nového správního řádu. Podpůrně krajský soud argumentoval judikaturou Ústavního soudu týkající se uvedené otázky a vzhledem k tomu, že se vztahovala ke staré úpravě správního řízení, zaměřil se na odůvodnění, proč není nutno mezi těmito úpravami činit rozdíl. Jednoznačně však ve svém odůvodnění uvedl, že pravidla uvedená v § 40 odst. 1 nového správního řádu považuje za obecná, a proto je nutno je vztáhnout na ustanovení, která nemají vlastní pravidla pro počítání lhůt, tedy i § 24 odst. 1 nového správního řádu. Toto

ustanovení stanoví desetidenní lhůtu bez zvláštní úpravy pro její počítání. Aplikace obecných pravidel je tedy namístě. Dále krajský soud odkázal na komentář ke správnímu řádu, z něhož doslovně citoval, že na běh úložní lhůty dle § 24 odst. 1 nového správního řádu se vztahují pravidla pro počítání času dle § 40 nového správního řádu, a to z důvodu kontinuity výkonu veřejné správy. Dle Nejvyššího správního soudu toto odůvodnění rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť je zřejmé, jakým způsobem krajský soud ke svému rozhodnutí dospěl, jaké skutečnosti považoval za relevantní a jak je posoudil. Obecně lze konstatovat, že každý účastník může mít jiný názor a nároky na kvalitu a rozsah odůvodnění rozhodnutí, avšak za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů lze označit pouze takové rozhodnutí, jehož odůvodnění absentuje či je z výše uvedených důvodů zcela nedostatečné. V dané věci je navíc zřejmé, že stěžovatel důvody rozhodnutí krajského soudu znal, neboť v kasační stížnosti argumentaci krajského soudu účinně zpochybňuje.

Stěžovatel dále učinil spornou správnost posouzení vztahu ustanovení § 24 odst. 1 a § 40 odst. 1 nového správního řádu provedeného krajským soudem v odůvodnění napadeného rozsudku.

Dle Nejvyššího správního soudu spočívá zásadní příčina nastíněného sporu v nesprávném a nedůsledném používání a rozlišování právních pojmů „doba“ a „lhůta“ v novém správním řádu. Z hlediska právní teorie je „lhůta“ časový interval, v němž musí být něco vykonáno, aby nastal či nenastal právním předpisem předpokládaný následek. „Dobou“ se rozumí časový interval, s jehož uplynutím spojuje právo určitý následek, a to bez ohledu na to, je-li v této lhůtě něco vykonáno. Z tohoto pohledu je nelogické rozlišovat mezi „lhůtou“ a „lhůtou k provedení úkonu“, neboť termín „lhůta“ v sobě již obsahuje podmínku, že se jedná o časový úsek stanovený k provedení úkonu. Nový správní řád při vymezení časových úseků v úpravě doručování používá výhradně pojmu „lhůta“, s výjimkou ustanovení, která se týkají doručování veřejnou vyhláškou či povinnosti zveřejnění na úřední desce (§ 25 odst. 3, § 26 odst. 4, § 37 odst. 8, § 172 odst. 1 nového správního řádu). V těchto případech nový správní řád ukládá správnímu orgánu písemnost vyvěsit na úřední desku po **dobu** určitého počtu dnů. Časový úsek uložení písemnosti, po jehož uplynutí nastává fikce doručení, však nový správní řád v § 24 opakovaně označuje **lhůtou**.

Z tohoto pohledu je pak nutno posuzovat spornou otázku v dané věci, tj. možnost aplikace § 40 nového správního řádu, zejména jeho odst. 1 písm. c), také na lhůtu stanovenou v § 24 odst. 1 nového správního řádu.

Je nesporné, že § 24 odst. 1 nového správního řádu stanoví určitou lhůtu a neurčuje výslovně pravidla pro počítání jejího běhu. V souladu s obecnými výkladovými pravidly právních norem je tedy nutno aplikovat obecná pravidla stanovená v předmětné právní normě pro počítání času. V novém správním řádu je

obsaženo jediné ustanovení upravující obecně tuto problematiku, a to § 40 tohoto zákona, které je též nadepsáno „počítání času“. Pokud by obecná pravidla počítání času v § 40 nového správního řádu neměla být v případě běhu lhůty dle § 24 odst. 1 nového správního řádu použita, potom by jejich aplikace musela být vyloučena zcela jednoznačným, pro účastníky srozumitelným způsobem. Dle názoru Nejvyššího správního soudu však návětí § 40 odst. 1 nového správního řádu nepředstavuje takto jednoznačně formulovaný důvod pro neaplikování obecných a jediných pravidel počítání času v novém správním řádu na lhůtu stanovenou § 24 odst. 1 téhož zákona. Právě z projednávané věci je zcela zřejmé, že tato otázka není jednotně pojmána účastníky řízení ani správními orgány. Zatímco účastník řízení zcela intuitivně a bez pochybností aplikoval na běh uvedené lhůty obecná pravidla počítání času, správní orgán toto ustanovení nového správního řádu vyložil jinak. Při posuzování této otázky není nepodstatné, že stejné pochybnosti vznikaly a byly soudy projednávány již za předchozí platné úpravy, tedy starého správního řádu, přičemž znění tehdy a nyní aplikovaných ustanovení se z tohoto pohledu nijak podstatně nezměnilo (viz dále). Za takové situace je ovšem nutno chránit princip právní jistoty účastníků jako jeden ze základních principů spravedlivého procesu, a lze též, jak to učinil i krajský soud, poukázat na judikaturu Ústavního soudu řešící tyto otázky.

Starý správní řád upravoval z hlediska projednávané věci počítání času v porovnání s novým správním řádem velmi podobně. V § 27 odst. 1 starého správního řádu byly vymezeny lhůty, na které se vztahují v dalších odstavcích tohoto ustanovení zakotvená pravidla jejich počítání. Ustanovení § 27 odst. 1 starého správního řádu vymezovalo tyto lhůty jako lhůty k provedení úkonu stanovené buď správním orgánem, nebo určené zákonem či zvláštním právním předpisem. V odstavci druhém tohoto ustanovení pak byla popsána pravidla počítání těchto lhůt, v podstatě v totožném znění jako nyní v § 40 odst. 1 písm. a), b), c) nového správního řádu (§ 27 odst. 2 starého správního řádu: *„Do lhůty se nezapočítává den, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty. Lhůty určené podle týdnů, měsíců nebo let končí uplynutím toho dne, který se svým označením shoduje se dnem, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty, a není-li takový den v měsíci, končí lhůta posledním dnem měsíce. Případně-li konec lhůty na den pracovního klidu, je posledním dnem lhůty nejbližší příští pracovní den.“*). Z citovaného ustanovení vyplývá, že obecná pravidla počítání času i ve starém správním řádu vycházela z předpokladu, že mají být aplikována na lhůty stanovené k provedení úkonu v řízení. Vzhledem k tomu, že tato úprava vzbuzovala stejné pochybnosti jako v projednávané věci, byla tato otázka předmětem soudních řízení, včetně řízení před Ústavním soudem. Ústavní soud v nálezu ze dne 21. 4. 2004, sp. zn. II. ÚS 157/03, dostupném na <http://nalus.usoud.cz>, zdůraznil nutnost aplikace obecných pravidel pro počítání lhůt, není-li výslovně stanoveno jinak, a dospěl k závěru, že pro nepoužití obecného pravidla počítání lhůt v případě běhu úložní lhůty stanovené § 24 odst. 2 starého správního řádu není zákonný podklad; aplikaci obecných pravidel počítání času na úložní lhůtu označil za kogentní. Ustanovení § 24 odst. 2

starého správního řádu upravovalo lhůtu uložení písemnosti, jejímž uplynutím nastane fikce doručení, a to v podstatě shodně s úpravou obsaženou v § 24 odst. 1 nového správního řádu, pouze s rozdílem v délce této lhůty (původní třídní lhůta byla novým správním řádem prodloužena na lhůtu desetidenní).

Z výše uvedeného vyplývá, že obecná pravidla počítání lhůt byla ve starém správním řádu v § 27 odst. 1 upravena v zásadě shodně jako v § 40 odst. 1 nového správního řádu, a obdobně (až na konkrétní délku) byla oběma zákony upravena také lhůta uložení písemnosti s důsledkem fikce doručení. S přihlédnutím k citovanému nálezu Ústavního soudu je nutno akceptovat závěr, že podle starého správního řádu byla na běh úložní lhůty dle § 24 odst. 2 starého správního řádu aplikovatelná obecná pravidla stanovená pro běh času, opačný výklad byl Ústavním soudem označen za porušení pravidel spravedlivého procesu zakotvených v čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Jestliže se úprava obou vykládaných ustanovení v novém správním řádu neliší, pak nelze nalézt zákonnou oporu pro závěr, že shodná ustanovení mají být po účinnosti nového správního řádu vykládána odlišným způsobem. Z hlediska právní jistoty účastníků správního řízení by byl takový postup správního orgánu neakceptovatelný.

Stejný závěr je ostatně vyjádřen i v odborné literatuře. V komentáři k novému správnímu řádu (Vedral J.: *Správní řád – komentář*, 1. vydání, Praha, Bova Polygon, 2006) je výslovně uvedeno, že pro počítání lhůty dle § 24 odst. 1 nového správního řádu platí stejná pravidla jako podle předchozí právní úpravy, tj. obecná pravidla počítání lhůt dle § 40 nového správního řádu. Citovaný komentář zmiňuje možný rozpor gramatického výkladu větvi § 40 odst. 1 nového správního řádu („Pokud je provedení určitého úkonu v řízení vázáno na lhůtu, ...“), avšak poukazuje na princip kontinuity výkonu veřejné správy a nutnost přijetí výkladu, že na běh úložní lhůty dle § 24 odst. 1 nového správního řádu se vztahují pravidla pro počítání času dle § 40 nového správního řádu (viz str. 191, 192 výše uvedené publikace). V podstatě totožná otázka pak byla řešena i na zasedání poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu, konaném dne 9. 5. 2005 (dostupné na: <http://www.mvcr.cz/clanek/zavery-poradniho-sboru-ministra-vnitra-ke-spravnimu-radu.aspx>). I zde bylo konstatováno, že znění § 24 odst. 1 nového správního řádu navozuje možnost aplikace § 40 stejného zákona, mohou však vzniknout pochybnosti ohledně posouzení, zda se jedná o úkon v řízení vázaný na lhůtu. Dle účastníků poradního sboru je jednoznačný závěr k této otázce zpochybněn „terminologickou rozvolněností, kterou zákon trpí v případech ustanovení o dobách či lhůtách“, a zákon tedy připouští dvojí výklad. Dále je konstatována nutnost zohlednit předchozí právní úpravu a její výklad. V závěru poradní sbor uvedl, že vzhledem k zásadě obsažené v § 4 odst. 1 nového správního řádu je nutno zvolit řešení, které zajistí lepší ochranu práv dotčených osob, a proto doporučil počítat lhůtu uvedenou v § 24 odst. 1 nového správního řádu podle pravidel pro počítání času dle § 40, zejména § 40 odst. 1 písm. c) nového správního řádu.

Nejvyšší správní soud se s citovanými závěry ztotožnil. Jak bylo uvedeno výše, z pohledu právní teorie ustanovení § 24 odst. 1 nového správního řádu formálně neupravuje lhůtu, ale dobu. Jestliže však sám zákon v tomto ustanovení explicitně používá pro označení tohoto časového úseku termín „lhůta“, pak nelze tuto legislativní nedůslednost napravovat výkladem provedeným v neprospěch účastníků. Nejedná se o marginální záležitost, ale o frekventovanou a pro účastníky velice podstatnou skutečnost mající závažné důsledky v oblasti jejich procesních práv. Jestliže otázka vztahu ustanovení § 24 odst. 1 a § 40 odst. 1 písm. c) nového správního řádu není zákonem upravena jednoznačně, a zákonodárce tak dokonce učinil opakovaně (i po sporech ohledně shodného problému za předchozí právní úpravy), nelze trvat na výkladu formálně odpovídajícím právní teorii, která nebyla důsledně promítnuta do zákona. Ustanovení § 40 nového správního řádu je uvozeno nadpisem „počítání času“, avšak při formulaci pravidel je používán pouze termín „lhůta“. Jestliže pojmu „lhůta“ je zákonodárcem užito i v § 24 odst. 2 nového správního řádu, bez stanovení speciální úpravy jejího běhu, pak účastník řízení odůvodněně očekává, že se pro posouzení jejího běhu použijí obecná pravidla pro počítání lhůt.

Z hlediska naplnění principu právní jistoty a předvídatelnosti veřejné správy též není bez významu, že i v procesních předpisech upravujících soudní řízení je doba uložení písemnosti označována za „lhůtu“ a její běh je standardně počítán dle pravidel pro počítání ostatních lhůt. Lze odkázat například na § 49 odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“): *„Nevyzvedne-li si adresát písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, považuje se písemnost posledním dnem této lhůty za doručenou, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Doručující orgán po marném uplynutí této lhůty vhodí písemnost do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky, ledaže soud i bez návrhu vyloučí vhození písemnosti do schránky (zvýraznění doplněno Nejvyšším správním soudem).“* V uvození obecných pravidel pro počítání času jsou v § 55 o. s. ř. shodně jako v § 40 nového správního řádu zmíněny pouze *lhůty stanovené k provedení úkonu*. Soudní řád správní v obecných pravidlech pro počítání času nezmiňuje přímo lhůtu k provedení úkonu, ale při stanovení obecných pravidel pro počítání času používá též pouze pojem „lhůta“.

Nejvyšší správní soud se z výše uvedených důvodů ztotožnil se závěrem krajského soudu, který považuje za správný a v souladu se zákonem, a proto neshledal námitku nesprávného právního posouzení dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. jako důvodnou. Rovněž nepřisvědčil námitce, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s..

Nejvyšší správní soud tak nezjistil naplnění žádného z důvodů uplatněných stěžovatelem v kasační stížnosti, sám neshledal ani jiné vady uvedené v ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona a žalobci dle spisového materiálu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. května 2010

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu